

[Behnke]

Folketinget har endda vedtaget forskellige love, som skal begrænse det lånefinansierede forbrug i den private sektor. Hvad med, om regeringen selv levede op til de fine taler, man har holdt i den forbindelse, at man fra statens side holdt op med at foretage lånefinansieret forbrug? Var det ikke på tide, at man gik over til udelukkende at bruge, hvad man er i stand til uforkammet at indkradse af årlige skatter, frem for hele tiden at forøge låntagningen?

Rent faktisk har regeringen efterhånden privatiseret det at spare. Men har lagt så mange byrder på befolkningen, at den er tvunget til at spare i sin private husholdning. Selv om Fremskridtspartiet og jeg selv er supertilhængere af privatiseringer, er det at spare faktisk det eneste, man ikke bør privatisere her i landet.

Det er unægtelig en mærkelig virkelighed, vi lever i. Derfor er jeg næsten nødt til at spørge finansministeren: Hvad er regeringens plan for at stoppe gældsætningen? Hvorfor er det urealistisk, når vi gerne vil gøre noget ved gælden? Hvorfor er det ikke urealistisk, når regeringen gerne vil bruge flere penge? Jeg beder ganske enkelt finansministeren om over for Folketinget at forklare, hvordan man i regeringen definerer begreber som plus og minus. Jeg mener, finansministeren må være kvalificeret til at give Folketinget en introduktion i, hvordan regeringen håndterer netop begreberne plus og minus. I hvert fald har finansministeren valgt en temmelig alternativ fortegningsanvendelse i finanslovsforslaget. Sagen er den, at f.eks. et overskud i Post- & Telegrafvæsenet bogføres som en negativ udgift, hvorimod et underskud i DSB bogføres som en negativ indtægt. Det er bare to eksempler. Går man hele finansloven igennem, vil man opleve, at af udgifter, som er posteret som negative indtægter, og af indtægter, som er posteret som negative udgifter, er der for ca. 28 mia. kr. Så når regeringens udgiftspolitiske mål – disse kabinetafhængige 235 mia. kr. – skal gøres op under anvendelse af de gængse begreber som debet og kredit, man lærer i grundskolen, er det ikke 235 mia. kr. længere, så er det nærmere 263 mia. kr., der er det udgiftspolitiske måltal for 1991.

Så må man spørge regeringen forud for finanslovforhandlingerne: Er det sådan, hvis andre partier kommer med udgiftsforslag, som man kan bogføre som negative indtægter, at så er det i orden? Eller er det kun regeringen, der

har det privilegium at afgøre, om en udgift skal bogføres som en negativ indtægt?

Men uanset hvordan regeringen bytter om på plusser og minusser, er kendsgerningen den, at i 1991 vil statens samlede udgifter være større end i 1990 og større end i 1989 etc. etc. Når jeg siger det, er det, fordi jeg mener, at man ikke automatisk skal indregne pris- og lønudvikling, men at man rent faktisk i den situation, vi er i i øjeblikket, skal kunne præstere egentlige udgiftsbortfald. I stedet for bare at lade dem følge med pris- og lønudviklingen skal udgifterne falde bort. Det ved jeg selvfølgelig godt er svært. Det er dér, hunden ligger begravet for regeringen: Man er bange for at gøre sig upopulær, bange for at frastøde vælgere, hvis man gennemfører den nødvendige politik. Det er altid lettere at lukke munden på folk ved at give dem nogle flere penge, men det går altså bare ikke længere.

Det pudsige er, at hver gang en interesseorganisation – en flok kunstnere, et erhvervsråd eller lignende – kommer på finansloven, er der ingen grænser for, hvor hurtigt det kan gå, og hvor mange rosende ord det giver i landets aviser. Hvis man derimod går den anden vej, hvis man vil skære ned, så kræver det årelange afviklingsordninger: der skal laves alternativer og lapperier og alt muligt bureaukrati, og så er der kun anledning til skældsord. For et af de allerstørste problemer, vi har i den offentlige sektor, er, at der er alt for mange folk ansat til at lave stadig mindre, men nødvendigt arbejde. I 1970 var der 420.000 offentligt ansatte. Der var ingen sygehusventelister dengang, der var postudbringning de fleste steder mindst to gange om dagen osv. osv. I dag er der næsten 900.000 offentligt ansatte. Der er lange ventelister på sygehusene, og der er ikke engang pakkeudbringning om lørdagen. Det er bare for at give to eksempler.

Så finansministeren burde erkende, at statens størrelse også rent personalemæssigt er for stor. Det, man praler med i finanslovteksten, at man laver personalereduktioner, er efter vores mening fup og talmagi. Det, at man har ændret statusen for Københavns Lufthavn, og at man nu også vil gøre det for telesektoren, godtgør ikke, at man kan fratække det personale i det statslige personale, lige så vel som også Storebæltsforbindelsen, D.O.N.G osv. er en del af statens personale.